

куче и презрѣния каторжникъ. Всичко това е прекрасно! Честъ и слава на буржуазията, щикове и позоръ на народътъ! Но, именно, за това, защото буржуазията свѣтѣла отъ красота и честностъ, а народътъ поражавалъ зрѣнието съ безобразие и гнусота, — ето, именно за това не можало да съществува между народътъ и буржуазията нито съюзъ, нито примиріе. Борбата между тяхъ била тъй неизбежна, както борбата между свѣтлината и тъмнината, между Ормузъ и Ариманъ. Парижанитъ отдавна разбрали това, но провинциалитъ, на които за всичко е рѣшено да получаватъ и носатъ парижскитъ моди година по късно, съобразили това обстоятелство чакъ въ времето на селскитъ вълнения въ 1790 година.

Дѣйствително, удивително е било да не съобразятъ това обстоятелство. Единственната въоръжена сила, която сръщали селскитъ пролетари, наричала ся национална гвардия и ся състояла отъ граждани, които ся обязали да защищаватъ конституцията и да охраняватъ тишината и спокойствието. При всѣко сръщание на националната гвардия съ селянитъ, щикътъ на националния гвардеецъ ся забивалъ или въ гърдитъ или въ сърдцето на селянинътъ, и понеже въ течението на 1790 година тѣзи опити ся произвеждали въ много мѣстности на Франция, едва ли не всѣки день, то най упорното вървание въ единодушието на французската нация, трѣбвало най послѣ да ся поколебае, съвършено независимо отъ декламацийтъ на демократическитъ оратори и отъ газетнитъ статий